

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 marca 2024 r.

Pozycja 51

POSTANOWIENIE z dnia 22 listopada 2023 r. Sygn. akt Ts 276/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296) z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 394^{1a} ustawy przywołanej w punkcie pierwszym w zakresie zwrotu „pierwszej instancji” z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 3) art. 394² § 1¹ pkt 3 ustawy przywołanej w punkcie pierwszym „w zakresie w jakim nie obejmuje orzeczenia o odrzuceniu wniosku o wyłączenie”, z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 4) art. 50 § 2 pkt 1 ustawy przywołanej w punkcie pierwszym z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 5) art. 5 ust. 1, art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) „w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości:
  - a) zaskarżenia postanowienia Sądu o:
    - odrzuceniu skargi,
    - oddaleniu skargi,
    - odmowie zwolnienia od kosztów sądowych;
  - b) możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowania toczącego się wskutek wniesienia skargi na przewlekłość postępowania lub postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu”, z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 7; art. 45 ust. 1 w zwią-

ku z art. 77 ust. 1 i 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji;

„lub alternatywnie o uznanie w całości” przywołanej wyżej ustawy w takim samym zakresie, z art. 45 ust. 1; art. 45 ust. 1 w związku z art. 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 7; 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 1 i 2; art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 2 i 7; art. 176 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. Skarga konstytucyjna M.J. (dalej: skarżący), reprezentowanego przez pełnomocnika z wyboru, została złożona 26 listopada 2022 r. (data nadania) na tle następujących spraw.

1.1. Skarżący wystąpił ze skargą o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w T. (sygn. akt [...]), zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania oraz o zwolnienie go od opłaty od skargi.

Postanowieniem z 13 września 2022 r. Sąd Okręgowy w K. (sygn. akt [...]) oddalił wniosek skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych. W związku z powyższym skarżący wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia tego orzeczenia, który Sąd Okręgowy w K. odrzucił postanowieniem z 24 października 2022 r. (sygn. akt [...]). Postanowieniem z tego samego dnia (sygn. akt jw.) Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania, ponieważ skarżący nie uiszczył opłaty od skargi. Jak wskazał sąd, „termin do uiszczenia opłaty przez skarżącego zaczął biec w dniu 22 września 2022 r. i upłynął bezskutecznie z dniem 29 września 2022 r. (...) do dnia 6 października 2022 r. nie wpłynęła opłata do skargi” (s. 3 postanowienia).

Orzeczenie to zostało wskazane przez skarżącego jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

1.2. Skarżący wniósł do Sądu Najwyższego skargę o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w K. (sygn. akt [...]) toczącym się w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania. Postanowieniem z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy pozostawił skargę bez rozpoznania. W uzasadnieniu podjętego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że „skarga M.J. jest niedopuszczalna. Nie budzi wątpliwości, że Skarżący domaga się stwierdzenia przewlekł[oci] postępowania Sądu Apelacyjnego w K. w sprawie skargi na przewlekłość postępowania Sądu Okręgowego w L. Taka zaś skarga w świetle ugruntowanego i jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest niedopuszczalna, a jej złożenie implikuje (...) pozostawienie jej przez Sąd orzekający bez rozpoznania” (s. 2-3 postanowienia). Sąd zwrócił uwagę także na to, że „przez tok postępowania w sprawie, w znaczeniu art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć postępowanie co do istoty. Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi, która sama dotyczy postępowania w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki” (s. 3 postanowienia).

Orzeczenie to zostało wskazane przez skarżącego jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

1.3. Skarżący wystąpił ze skargą o stwierdzenie przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w T. (sygn. akt [...]) w przedmiocie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z 3 lutego 2022 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. odrzucił przedmiotową skargę jako niedopuszczalną. W uzasadnieniu podjętego rozstrzygnięcia uznał, że skoro „[p]rzedmiotem postępowania objętego skargą jest wniosek o ustanowienie dla skarżącego pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej – nie jest to więc «sprawa» (...) lecz postępowanie incydentalne, co przesądza o niedopuszczalności skargi i uzasadnia jej odrzucenie bez merytorycznego rozpoznania” (s. 3 postanowienia).

W związku z powyższym skarżący złożył zażalenie, które Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt [...]) również odrzucił. Na orzeczenie to skarżący złożył kolejne zażalenie. W piśmie z 1 września 2022 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. zawiadomił skarżącego o pozostawieniu przedmiotowego zażalenia w aktach bez nadawania mu biegu. Jak wskazał skarżący, „[o]stateczna czynność[ć] w postaci pisma z dnia 1 września 2022 r., po którym to piśmie Sąd Okręgowy w K. zaprzestał procedowania w sprawie zostało doręczone skarżącemu w dniu 12 września 2022 r.” (s. 5 skargi).

2. Zarządzeniem Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 maja 2023 r. (doręczonym 22 maja 2023 r.) wezwano skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem pisma Sądu Okręgowego w K. z 1 września 2022 r. (wskazanego jako jedno z ostatecznych rozstrzygnięć); 2) wskazanie, które z postanowień Sądu Okręgowego w K. z 24 października 2022 r. (sygn. akt [...]) stanowi ostateczne rozstrzygnięcie (załączono dwa postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 24 października 2022 r. o powyższej sygnaturze – jedno dotyczy odrzucenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia, drugie zaś odrzucenia skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania); 3) poinformowanie, czy od ostatecznych rozstrzygnięć wskazanych w skardze wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia; 4) dokładne wyjaśnienie, w jaki sposób kwestionowane przepisy naruszają wolności lub prawa skarżącego wraz z uzasadnieniem niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów (z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie).

3. W piśmie z 29 maja 2023 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania, m.in. wskazując, że nie powoływał się na pismo Sądu Okręgowego w K. z 1 września 2022 r. oraz że postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 24 października 2022 r. (sygn. akt [...]) było formalnie niezaskarżalne i wobec tego nie przysługuje od niego żaden środek zaskarżenia.

4. W ocenie skarżącego:

a) „przyjęte w zaskarżonej normie prawnej – [a]rt. 394^[1a] § 1 KPC zróżnicowanie zasad «zaskarżalności» orzeczeń wpad[k]owych w zależności od instancji przed jaką toczy się postępowanie – w żaden sposób nie wiąże się z celem regulacji prawnej jaką jest poddanie weryfikacji orzeczeń wpadkowych jeśli [s]ąd orzeka o prawach strony po raz pierwszy” (s. 10 skargi). „[T]worząc normę prawną ustawodawca naruszył generalną zasadę równego traktowania wszystkich stron procesu w identycznej sytuacji formalnej i faktycznej” (s. 3 pisma procesowego);

b) „[a]rt. 394^[3] ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego zezwalający na pozostawienie bez rozpoznania dopuszczalnego prawem środka odwoławczego – narusza prawo skarżącego do rzetelnej procedury sądowej” (s. 2 pisma procesowego). „[N]ie ma żadnego uzasadnienia konstytucyjnego wprowadzenie uznaniowej, jednoinstancyjnej procedury pozostawieni[a] bez rozpoznania dopuszczalnych prawem środków zaskarżenia lub wniosków

procesowych strony a to pod zarzutem iż przedłużają one postępowanie. Takie postrzeganie «sprawności postępowania» (...) stanowi oczywistą aberrację» (s. 11 skargi);

c) „[a]rt. 394^[2] § 1^[1] pkt 3 [u]stawy Kodeks Postępowania Cywilnego w zakresie w jakim nie obejmuje orzeczenia o odrzuceniu wniosku o wyłączenie sędziego jest niezgodny z zasadami rzetelnej procedury sądowej w demokratycznym państwie prawa. Przepis nie pozwala także na weryfikację czynności Sądu w zakresie w jakim ten Sąd po raz pierwszy orzeka o prawach procesowych strony postępowania (...) i następuje to w identycznej sytuacji procesowej innych stron postępowania których wnioski formalnie rozpoznano” (s. 4 pisma procesowego);

d) w odniesieniu do art. 5 ust. 1, art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) bądź alternatywnie do całej ustawy „procedowanie Sądu zgodnie z utrwaloną doktryną i judykaturą, a wbrew gramatycznej treści ustaw – jest naruszeniem prawa do rzetelnej procedury sądowej” (s. 6 pisma); „gramatyczna treść [a]rt. 8 ust. 1 ustawy o skardze... nie uprawnia do uznania iż od postanowienia Sądu do którego skierowano skargę nie przysługuje środek odwoławczy. Treść normy prawnej okoliczność t[ę] wręcz potwierdza iż środek taki przysługuje” (s. 15 skargi).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

2. Zgodnie z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. W związku z tym art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK zobowiązuje skarżącego do określenia przedmiotu skargi, tj. do wskazania przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego wydano w jego sprawie orzeczenie, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji i w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z ustawą zasadniczą. Zakwestionowany przepis ma być więc podstawą ostatecznego orzeczenia, natomiast jego normatywna treść źródłem naruszenia wolności lub praw występującego ze skargą konstytucyjną. W niniejszej sprawie skarżący domaga się badania konstytucyjności przepisów, które jego zdaniem były podstawą orzeczeń podejmowanych w trzech odrębnych postępowaniach sądowych w jego sprawie.

2.1. Na podstawie przesłanych dokumentów należy uznać, że w sprawie skarżącego zakończonej postanowieniem Sądu Okręgowego w K. (sygn. akt [...]) z 24 października 2022 r. w przedmiocie odrzucenia skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania nie miały zastosowania: art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania

cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296; dalej: k.p.c.), art. 394^{1a} k.p.c., art. 394² § 1¹ pkt 3 k.p.c., art. 50 § 2 pkt 1 k.p.c., art. 5 ust. 1 ani art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843; dalej: u.s.n.p.s.). W związku z tym skarga w zakresie, w jakim odnosi się do wskazanych wyżej przepisów, nie spełnia warunku formalnego wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK, co jest samoistną podstawą odmowy nadania jej biegu w tym zakresie (art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK).

2.2. Nie można również stwierdzić, aby przepisy te – z wyjątkiem art. 8 ust. 2 u.s.n.p.s.) – były podstawą jakiegokolwiek orzeczenia wydanego w sprawie, w której skarżący wystąpił ze skargą o stwierdzenie przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w T. (sygn. akt [...]) w przedmiocie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Tym samym skarga w zakresie, w jakim odnosi się do wskazanych wyżej przepisów – nie spełnia warunku formalnego wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK, co jest samoistną podstawą odmowy nadania jej biegu w tym zakresie (art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK).

Jednocześnie należy zauważyć, iż w skardze konstytucyjnej skarżący wskazał, że „[o]stateczna czynność[ć] w postaci pisma z dnia 1 września 2022 r. po którym to piśmie Sąd Okręgowy w K. zaprzestał procedowania w sprawie zostało doręczone skarżącemu w dniu 12 września 2022 r.”. W piśmie z 29 maja 2023 r. stwierdził natomiast, że nie powoływał się na pismo Sądu Okręgowego w K. z 1 września 2022 r., którym na podstawie art. 394³ k.p.c. pozostawiono jego zażalenie w aktach bez nadawania mu biegu. W ten sposób skarżący nie wskazał w odniesieniu do tego postępowania, które orzeczenie uznaje za ostateczne. Nawet gdyby uznać, że było to postanowienie z 3 lutego 2022 r. (sygn. akt [...]) czy postanowienie z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt [...]), to i tak skarga konstytucyjna w tym zakresie byłaby złożona z przekroczeniem ustawowego trzymiesięcznego terminu, co stanowi podstawę odmowy nadania jej dalszego biegu (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK w związku z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK).

2.3. Nie można także uznać, że kwestionowane regulacje – poza art. 5 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2 u.s.n.p.s. – były podstawą postanowienia Sądu Najwyższego z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]), pozostawiającego skargę bez rozpoznania w przedmiocie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w odniesieniu do postępowania w sprawie, którego przedmiotem była skarga na przewlekłość postępowania. Skarga konstytucyjna w tym zakresie nie spełnia więc wymagania określonego w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK, stanowiącego samoistną podstawę odmowy nadania jej dalszego biegu w odniesieniu do tej części (art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK).

3. W odniesieniu do pozostałych zaskarżonych przepisów, tj. art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 u.s.n.p.s. Trybunał doszedł do wniosku, że rozpatrywana skarga konstytucyjna nie spełnia określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK wymogu wskazania wolności lub praw skarżącego oraz sposobu, w jaki – jego zdaniem – zostały one naruszone. Nie spełnia także określonego w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK wymogu uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Powyższe braki formalne nie zostały również usunięte w piśmie procesowym z 29 maja 2023 r., stanowiącym odpowiedź na zarządzenie sędziego Trybunał Konstytucyjnego z 9 maja 2023 r.

Trybunał w obecnym składzie przypomina, że przesłanka odpowiedniego uzasadnienia zarzutów nie powinna być traktowana powierzchownie i instrumentalnie. Nie czyni zadość rozważanej powinności samo przywołanie przepisu stanowiącego przedmiot kontroli, jak też przepisu będącego wzorcem tej kontroli (nawet wraz z podaniem sposobu ich rozumienia), bez przedstawienia argumentu wskazującego na niezgodność tych regulacji prawnych. Wymogu tego nie realizują także uwagi nazbyt ogólne, niejasne czy też czynione jedynie na marginesie innych rozważań (por. postanowienie pełnego składu TK z 26 listopada 2019 r., sygn. K 5/16, OTK ZU A/2019, poz. 66; wyroki TK z 5 czerwca 2014 r., sygn. K 35/11, OTK ZU nr 6/A/2014, poz. 61 oraz z 13 grudnia 2017 r., sygn. SK 48/15, OTK ZU A/2018, poz. 2). Merytoryczne rozpoznanie sprawy uzależnione jest więc nie tylko od dokładnego oznaczenia przez skarżącego wzorców konstytucyjnych, lecz także zgodnej z orzecznictwem konstytucyjnym ich interpretacji oraz odpowiedniego przyporządkowania do przedmiotu kontroli. Do czasu, gdy skarżący nie powoła argumentów mających świadczyć o niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi normami Konstytucji, Trybunał musi uznawać je za zgodne z wzorcem kontroli (por. postanowienia TK z: 15 lipca 2015 r., sygn. SK 69/13, OTK ZU nr 7/A/2015, poz. 110; 8 października 2015 r., sygn. Ts 165/15, OTK ZU nr 6/B/2015, poz. 710; 26 listopada 2019 r., sygn. K 5/16, OTK ZU A/2019, poz. 66; 4 listopada 2015 r., sygn. P 45/13, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 171; 4 listopada 2015 r., sygn. P 102/15, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 172 oraz 17 lipca 2019 r., sygn. P 16/17, OTK ZU A/2019, poz. 44).

Trybunał zwraca uwagę, że skarżący wniósł jedną skargę konstytucyjną obejmującą kilka postępowań sądowych, zakończonych wydaniem różnych orzeczeń w postępowaniu cywilnym. Uzasadnienie skargi nie wskazuje jednak, jakie konstytucyjne wolności lub prawa oraz w jaki sposób zostały naruszone przez oparcie na zakwestionowanych przepisach treści orzeczeń wydanych w poszczególnych sprawach objętych wniesioną skargą konstytucyjną. Okoliczność ta stanowi ujemną przesłankę procesową w postępowaniu w trybie skargi konstytucyjnej (zob. wyrok TK z 19 lipca 2022 r., sygn. SK 20/19, OTK ZU A/2022, poz. 52 oraz postanowienie TK z 6 czerwca 2018 r., sygn. SK 44/15, OTK ZU A/2018, poz. 37).

Powyższe okoliczności przesądzają o tym, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK i zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK stanowi podstawę odmowy nadania rozpatrywanej skardze dalszego biegu.

4. Niezależnie od powyższej konkluzji Trybunał, odnosząc się do kwestii alternatywnego zaskarżenia wszystkich przepisów u.s.n.p.s., zauważa, że zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz przepisami o charakterze uszczegółwiającym z u.o.t.p.TK (art. 53), skarżący ma obowiązek wyodrębnić zaskarżoną normę, na podstawie której podjęto rozstrzygnięcie, prowadzące do naruszenia jego praw i obowiązków. Wypełnienie tej powinności pozwala zbadać, czy zachodzi powyższa zależność, a w konsekwencji, czy skarżący jest uprawniony do złożenia skargi konstytucyjnej, będącej środkiem zaskarżenia o charakterze konkretnym (zob. postanowienie TK z 7 lipca 2006 r., sygn. Ts 219/05, OTK ZU nr 1/B/2007, poz. 27 i powołane tam orzecznictwo).

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.